



# ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια ὀκτακόσια κι' ἑνενήντα πέντε,  
τὸ Κουβέρνο πάει πρῆμα μὲ πονέντε.

Δωδέκατος ὁ χρόνος εἶναι  
κι' ἔδρα μας πάλιν αἱ Ἀθήναι.

**Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.**

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.  
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ῶ φράγκα εἶναι μόνο.  
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ ἴστὸ χέρι.

Ἰουνίου δεκάτη κι' ἑβδόμη,  
γιὰ σταφίδες φωνάζουν ἀκόμη.

Πενήντακὸς καὶ δέκα κι' ἑπτὰ  
καὶ φαντάσματα βγαίνουν δεσπὰ.

## Τοῦ «Ρωμοῦ» διακοπή, ἔαπλωμα καὶ σιωπή.

Λοιπὸν καὶ πάλιν ὁ «Ρωμοῦς» εἰς γνώσιν ὄλων φέρει  
πὺς τὸν ἐπαρκαούρασε κι' αὐτὸ τὸ καλοκαίρι,  
παθὼν δὲ νάρκην σώματος, ψυχῆς καὶ διανοίας  
ἐκ τῆς πολλῆς κι' ἀνιαρᾶς στιχουργικῆς μαζίας,  
καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ σταθερᾶς ζήσιπτε τηρῶν,  
παύει κατὰ τὸ σύνθημα ἐπὶ τινα καιρὸν.

## Ἐπὶ Περικλέτον ἐπιστολὴν τοῦ ταξιδιωτῆ τοῦ Φαδουλί.

Λαζιά... φίλε Περικλῆ, ποῦ μὲ κτοπᾶς ἀπόνας,  
χωρὶς γιὰ κράτος καὶ Βουλὴν κουκουτῆσαι μὲ μέλη,  
εἰς τὴν Λαζίαν ἔρθασα διὰ νυκτὸς καὶ μόνος  
νὰ μάθω τὰ περὶ Τσουλλῆ καὶ Τέτση καὶ Τριπέλη.  
Ἐβλήγοντο τὰ στήθη μου συγκίνησιν γεμάτα  
ὅσοις εἶδα τῶν ληστῶν τὸν ἐνα κι' ἄλλον τόπον,  
ἔλαθα καὶ συνέντευξιν μετὰ τοῦ Καλαμάτα,  
ποῦ τοῦ Τσουλλῆ τοῦ πονηροῦ τὴν ἐρετίζαε μὲ τροπὸν.  
Τὸν ἔκαμ' ἀδελφοπότη καὶ πρῶτο μου κολλήγα  
καὶ ἴσῃ Ταράτσας, Περικλῆ, τὰ Πηγαδούλια πῆγα  
καὶ ἴσῃ παλὰ τ' Ἀδισιαρῆ  
κι' εἶδα τὸν χαιμαρρὸν Σερτζά,

κι' ὁ Καλαμάτας μούδειε λεπτομερῶς τὰ μέρη,  
ποῦ τόκαμ' ἐξεπίτηδες ἢ θεϊκῆ σοφίᾳ  
γιὰ νὰ γονοῦν κρησφύγετον καὶ ληστρικὸν λημέρι,  
κι' ἴπου τ' ἀπεθανάτισε Τσουλλῆ καὶ συντροπία.

Ἐνῶ δὲ γάσκων ἔβλεπα μὲ δύο πῆχαις στήμα  
ὁ συνοδὸς δὲν ἔπαυε τοὺς τόπους νὰ μοῦ δείχνῃ,  
κι' ἐγὼ μὲ δάκρυ πύρινον ἰβήθησα τὸ χῶμα,  
ποῦ διεφύλαξε νοσῆ τὰ τῆς τριάδος ἔγνη,  
κι' ἠνίμωκα περὶλυπος πρὸς τοὺς τριγύρω λόρους  
κι' ἤμια χρυσάλλινο νερὸ πηγῆς στυλῆς καὶ κρούει,  
εἰς τὴν ἴσῃν ὁ Τσουλλῆς μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους  
ἔπλωσε τὰ ποδάρια τοῦ κατὰ τὰς μαρτυρίας.



Ἄλλὰ δὲν ἔχασα καιρὸ  
 κι' ἓνα μὲ τούτο τὸ νερὸ  
 ἰγέμισα παγούρι  
 νὰ πιῆς και σὺ, γαϊδούρι.

Κι' ὁ Καλαμάτας μούλεγε πολλὰ περὶ Τσουλή  
 και τίποτα μὲ μιλίε :  
 «Νὰ τὰ Παλαιοῦρα τῶν ληστῶν και νὰ τὸ μουνεπάει,  
 ἵπου μὲ τοὺς συντρόφους του ἔκινε ἑπιπάταει,  
 νὰ τὸ παλὰ τ' Ἀσβισταριά και νὰ τὰ Πηγαούλια,  
 ποὺ ἴσταν κερρούλια.

Ἐδῶ τοὺς ἐκοροῖδεν μὲ τὸνα κι' ἄλλο φέμμα,  
 μὰ νὰ κι' ἔκινε τὸ νερὸ. ποὺ καίει ρίμμα ρίμμα  
 καθὼς και τῆς Παντίλης...  
 ἰδῶ ξεψερτζότανε ὁ Τάτσος; κι' ὁ Τιμπίλης.  
 Νὰ παρκάει κι' ὁ Σερῆς; κι' ἡ φουτωμένη λεύκη,  
 ποὺ κόνεμα τὸ ζούκι,  
 κι' ἵπου θυμῆθηκε παλαιὰς ἀγάπαις τοῦ καιροῦ του...  
 μὰ νὰ κι' ἔκινε ἡ ράχη,  
 ποὺ βικιστικὸς ὁ λήσταρχος ἔπηγε πρὸς νεροῦ του  
 προτοῦ νὰ γίνῃ ἡ μάχη.»

Κι' ἐνῶ ταιαῦτα σβαρὰ ὁ συνόδος λαλεῖ  
 τυχαίως πῶς ἰσκόνταψα ἑστὸ φίσι τοῦ Τσουλή,  
 κι' ἄμωιας ἑστὸ κεφαλί μου στραβὰ στραβὰ τὸ ὄρεσα  
 κι' ἔλαψα ὅσο μύρισα,  
 και παρκάει ἑστὸν κορὸν γηράσαντος πλατάνου  
 εὐρήκα κι' ἀποσιγῶρα πολλὰ τοῦ κκαπάνου,  
 και μὲ πολλὴν κατανύξι τὰ πῆρα και τὰ φόμαρα,  
 κι' ὁ Καλαμάτας μούλεγε περὶ τοῦ μακαρίτου  
 πῶς γὰρ κεράσις πῆθαινε, κοφῆλα και κοψαμαρα,  
 κι' ἔχε κι' ἔλα κκατὰκυρη, ἑστ' ἀριστερὸ μερὶ του.

Και παρκάει βῆρακι κι' ἕνα θαμπὸ καθρίστη  
 τοῦ σκοτωμένου κλέστη,  
 ἵπου μ' αὐτὸν σ' ἐνεθίξε νὰ κἀνη τὴν χριστὸν του  
 κλαίγοντας τὴν Ἐλίγγω του, τὴν ἔπιστη τακίστα του,  
 ποὺ πάντα νά'χε τούκινε κι' ἑρωτικὰ κκαπίτσα,  
 ὡς ὅτου τὴν ξεκίλιζαι μὲ μίρα ἑστὴν Κκαρίτσα.  
 Μὰ παρκάει βῆρακι και μὲ μεγάλη κκαμα  
 μὲ στίχους τοῦ Τσουλή  
 ἑρωτικῶς πολὺ,  
 και τότε πλῆον μ' ἐπιζέει ἑστ' ἀληθινὰ τὸ κλάμμα.

Οἱ στίχοι τούτοι τοῦ Τσουλή δὲν φαίνονται τυχαίαι  
 και δὲ αὐτὸν ἰσφάλλοντο τῆς Ἑλληνῶς αἰ θαρμάραι,  
 ἐκ τούτων εἶναι μερικαὶ σπονδαίαι και τροχαίαι  
 και κκαμπισα Γλυκωνίαι και κκαμπισα γωλιζαίαι.  
 Ἴσως δὲν ἔζη κκαγιτῆς νὰ φῶρανε ἑστὸ μέλλον,  
 πλὴν νὰ τοὺς στείλω σκαίποτα ἑστὸν μετρικὸν Σκαμίτλον,  
 ποὺ ἔχει ρίμια, Περικλή, γαδῶδες και σκαπούς  
 και τί σκαμίαι δακτύλις και τί σκαμίαι πούς.

Κι' ἔκινε ποὺ παρκάτωσεμ ὁ Κκαλαμάτας βῆρακι  
 σ' ἓνα θεσκαπρόν  
 σκαρη Κκαλακορόν,  
 ποὺ ἑστὸν Τιμπίλη μερικαὶ μὲ λῆγουν πῶς ἀνήκε.  
 Μὲ τούτων κκαθημερινῶς ὁ τάλας μακαρίτης  
 ἰσάστραει νὰ νύχι του, πλὴν μοναχὰ τῆς Τρίτης,

γῆρας ἀπορράδος  
 δι' ὅλους τοὺς ταμπίλους τῆς σκαρηγῆς Ἑλλας.

Και παρκάτω ἑπήγαμ κι' εὐρήκα μῆσα σ' ὄλα  
 και μῆ κατσαρόλα,  
 εὐρήθη κι' ἓνας τέντζεραι σκαίπατος ἑστὸ ρέμμα  
 και παρκάει τὸ σκαίπαμα σ' ἓνα παλῶ ρουμάκι,  
 μὰ πρὶν νὰ στρίψω πρὸς αὐτὸ τὸ ζουδερκῆς μου βῆμα  
 ὁ τέντζεραι ἔκινε κι' εὐρήκα τὸ καπάκι.

Ἐβῆρακι και ἑστὰ Παλαιοῦρα  
 τῶν ληστῶν ἀπομεινάραι,  
 ὄληκα πολλὰ παγούριαι  
 και ντορβάδες και ταγαρία.

Ἐβῆρακι και παρκάει  
 μὲ μπετίλια τοῦ κκαρσιού,  
 βρουῆαι, οὐζῆ και ραχὶ  
 και κκαουῖται κκαρσοῦ.

Ἐβῆρακι και σ' ἓν αὐλάκι  
 ὄσο κκανας κκαουπυρῶναι,  
 και τραγίσιο κκαραλάκι  
 και τρεῖς φουδῶαι ἀγγουριῶν.

Κι' ὁ Κκαλαμάτας ἔτραξε κκατάκοπος νὰ κκατῶ  
 σὲ μὲ παληοκρότωνα,  
 μὰ κι' ἓνα παληοκρότωνα εὐρήκαμα τοῦ Τάτσου.  
 πούργαρα ἑστὴν κατόνα του και κράτος και κορώνα.  
 Κι' εὐῆς ἀπ' τὴν ἀνάποδη, βῆρ Περικλή, τὸ γῆρσα  
 και τρεῖς φοραὶ τὸ μύρισα.

Μαγάλως δ' ἰεζιτισσα τὴν ἀρχαιότητά του  
 και θὰ ἑστὸ στείλω ἑγγίγορα και σὺ νὰ τὸ μύρισα...  
 μὴν ἀμφιβάλλης παντελῶς γὰρ τὴν ταυτότητά του  
 και μὴ εἶ ὄνομα Θεοῦ ποτὶ σου τὸ χριστῆς.  
 Εὐρήκα κι' ἄλλα τῶν ληστῶν περιφανῆ κκαμήλια  
 ἑστὰ ὄση των τ' ἀνήλια,  
 και θὰ τὰ στείλω, Περικλή, μὲ πρώτῃν εὐκαίριαν  
 ἑστὴν νῆαν Ἐθνελογικὴν νὰ μεινονε ἑταίριαν.

Πρὸς δὲ μ' ἐπαρηγορήσαν, ὡ κεραλὴ φίλτατη,  
 ὁ μακαρίτης λήσταρχος πῶς ἦτο μ' ἓνα μάτι,  
 και ἔξερε πῶς ἑστὴν πλάσιον, μὰς, ἵπου τὰ πάντα χλαῖναι,  
 μονόφθαλμος εἰς τοὺς τυφλοὺς παρὰ και βασιλείαι.  
 Πρὸς δὲ πῶς ἔχει κι' ἀδελφόν, διάσημον γασάπην,  
 πρὸς τὸν ὅποιον ἔτρεπε παρὰφορον ἀγάπην,  
 ἔχει και μῆαν ἀδελφὴν, Κκατῆγω λεγομένην,  
 και μὲ πολλὰ χαρισματα πλουσίαις προικισμένην.  
 Μὲ πῶσαν λεπτομέρειαν κι' ἐρίωνης εὐστοφρίαν  
 ἐρίωνησα τὴν γενεὰν τοῦ τραμεροῦ ὀνεστού,  
 κι' ἴσως σὺ στείλω, Περικλή, και τὴν φωτογραφίαν  
 τοῦ πρὸς πατρός παππούλη του καθὼς και τῆς γαγιῆς του,  
 γὰρ νὰ τῆς βάλῃς ἑστὸν Ρωμῆο και νὰ πούλησας φύλλα,  
 ἵπου νὰ γίνῃ νῆλα.

Εἰς τῶν ληστῶν τὰ πάνεπτα μ' ὀδήγησαν ἰδῶρα,  
 ἵπου κκαληρῶς ἑταψῆ



ὁ Παπακυριτόπουλος μετὰ τῶν ἐπιλοίπων,  
 πρὸς τοὺς ὑποκόμους ἄλλοτε μεγάλους λόγους εἶπον.  
 ἄπιστοι ταύτης, Περικλῆ, τῆς ληστρικῆς ἀγέλης  
 ἀπὸ τῶν κί' ὁ Τσουλιῆς κί' ὁ Τάτσος κί' ὁ Τεμπέλης,  
 πλῆθος οἱ προσείραμεν εἰς τὴν ταφὴν ἀδρόν,  
 ὅταν κί' ἐγὼ ὅτ' Πάνθιον προσήλθα τῶν ἥρώων  
 ἔπειτε, προσεφώνησα, Τσελιμάδες προσφιλεῖς,  
 κρατιστὰς ὅσους τάφους σας θρηνεῖ κί' ὁ Φασουλῆς.  
 εἰ πὰς ἀνδραγαθίας σας, δεσπότηι τῶν ὀρίων,  
 ἢ ἀναμνήσεις φέρετε τῶν χρόνων τῶν ὤρειων  
 τοῦ γέρο-Λύγκου, τοῦ Σπανοῦ, τοῦ Τάκη, τοῦ Νταβέλη,  
 τοῦ χρυσῆ τὴν φήμην των περικοσμηῖ νεφίλη.  
 ἄδικος ἡ μνήμη σας θὰ μείνῃ ὅτ' ἐν αἰῶνα,  
 Βασιλεῖς ἀνεύθυντοι, φρονεῖς προνομιοῦχοι,  
 ἔξει πρὸ καλλίτερα κί' ἀπὸ τὸν Παρθενώνα  
 ἢ μίξ σας βλαχόκαλτσα κί' τόνα σας τσαρούχι.  
 ὅρα ποῦ λείφατε κί' εἰς κκαῖ μὰς κλώθ' ἡ μείρα.  
 γάσωμεν τὸν ἐθνικὸν τοῦ κλέφτη χαρακτήρα,  
 εἰ θὰ ἔρχασουν ἱεργήγορ μικρὰ μεγάλα πλῆθη  
 τὰ πατριά των τῶν.  
 ἀκόνας βλέπω γύρω μας κί' περισσοὺς τριβόλους,  
 ἢ σκότωσαν κί' τὸν Τσουλιῆ μετὰ τὸν τοῦ μάτι,  
 ἢ ἀπὸ τὰ κόρδωσι κί' αὐτός, κί' ἐγὼ φωνάζω μ' ὄλους:  
 Ρωμῆτικὸς χωρὶς ληστὰς ψωμί χωρὶς ἀλάτι.»

Καὶ ὅτ' ὁ Τεμπέλης προσελθὼν τὸ δοξασμένον μνῆμα  
 μὲ παραπαῖον βῆμα,  
 Τεμπέλη μου, τοῦ ῥόναξα, μονάχη μου λατρεία,  
 κί' ἄν' ἔλασρό τὸ χῶμα σου σάν τῆς ἰλγῆς τὸ φύλλο,  
 κί' ἄν' ἔγαινε καμμάκι φορὰ νὰ κἀνε συμμορία  
 εἰσὶνα μόνο θάπερνα γιὰ σύντροφο κί' φίλο.  
 Δὲν σ' ἔρεσε, Τεμπέλη μου, καταικκλιφτῆς νάσαι  
 κί' μ' ἔλε το χουζούρι σου μανάχος νὰ πλανασαί,  
 δὲν σ' ἔρεσε, κακόμοιρε, Τεμπέλης ν' ἀπεμείνης,  
 ἀλλ' ἔθελες ὀρθοτήριος μετὰ τὸν Τσουλιῆ νὰ γίνης,  
 ὡς οὗτοι τὰ κκακώσους μετὰ τὴν δραστηριότητα  
 καὶ πρὶν τῆς ὥρας ἔχασες τὴν θάλλουσαν νεότητα.  
 Τοιοῦτον τίλος ἡ μωρὰ δραστηριότης οἶρε:  
 κί' ὁ μὴ σουφρώνων μετὰ ραχάτ' ἀπὸ κλεψιά δὲν ζεῖρε.

Πόσας ὑπάρξεις σημερον θρηνεῖται τιμημένας !...  
 οἱ τελευταῖοι λησταιχοὶ μὰς εἰσὶν ἕνας ἕνας...  
 ἀλλ' ἄς κοιμᾶται νῆμον ὁ κάθε σκτωμένους  
 κί' εἰς γῆν καλὴν ἰσπεράτε τῶν ἀθλων σας τοὺς σπόρους,  
 γιὰτὶ κί' ὁ πλῆον ντιστοιγὰ κί' γαντορομείνας,  
 ποῦ σαλιερίζε Γαλλιστι κί' εἰς γλώσσας διαφόρους  
 με ψεύτικο βερνικομα κί' μ' Εὐρωπαϊῶν γόννα,  
 κί' αὐτός Τσελιμάς μὲ φαίνεται με φράγκικη μουτσούνα.  
 Βαρειὰ βαρειὰ τὸ στήθος μου καταπιεῖ λύπη  
 ὅταν νεκροὺς τοὺς λένοντας κυττάω τῶν βουνῶν...

μή του Τσουλή την Έλληνικήν θερμὴν πῶς καὶ λείπει,  
θερμὸν ὄψαναπλήρωτον πῶς ἔφρασε κενόν.

Εἶναι φρικτὸν νὰ φαντασθῆς, καὶ μὴν Περικλέτο,  
πῶς δὲν ὑπάρχει μὴτε μιά 'στὸ κράτος συμμορία...  
ἢ τὴν τάξιν ἢ τὴν ἀρχὴν 'στους κόρακας ἔρριψε,  
τὴν τάξιν τὴν σιγίνουσαι, μὲν φαίνεται μοῦρα.  
Μῆσα 'στῆς Γκούρας τοὺς ὄρμους πῶς ἤθελα ν' ἀστράψω,  
νέμα ζουλαπὶ καὶ πούλι, νὰ ρίξω τὴν ἀμαξά...  
καὶ γὰρ τὸ πῖνον; τοῦ Τσουλή καὶ τὸν Ρωμὸ θὰ πάψω  
καὶ πῆς Ρωμὸς πῶς δὲν θὰ βγῆ τὴν ἄλλην ἰσομαξά.  
Πηγαίνω 'στὴν περίφωτον ἀκτὴν τῆς τεμπελιάς...  
αὐτὰ καὶ μῖνω... Φασουλῆς, Φαληρικός, Τσαλιῆς.

### Ὁ Φασουλῆς παραληρών μὲ νέον ἔδσημα τρομερόν.

Φ.—Ὁ φάντασμα, πού 'φάντικες 'στὸ ὄβλο Παλαμῆδι,  
κι 'ἀμίσως ὄλην τὴν φρουρὰν τὴν 'πῆγε ριπιτιδί,  
ὡ φάσμα, πού καταλόικον κι 'δλόμαυρον κινεῖσαι,  
μὴν ὁ Τρικουτῆς εἶσαι,  
πού 'στὴν ἀρχὴ σ' ἐμάρισαν γὰρ νὰ εἰ τιμωρήσουν,  
μὰ τῶρα τὸ μετακίωσαν καὶ θέλου νὰ σ' ἀπρίσουν ;

Μὴ τὰ συλλαλητήρια ἐξυπνήσεις ν' ἀκούσης ;  
μὴν εἶσαι μῦθος οἰωνός τῆς πῖνας τῆς μελλοσύνης ;  
μὴ μὲ τὰς ἐρωτήσεις μου πολὺ δυσχερασθῆσαι ;  
μὴν ἔργεσαι νὰ μὰς εἰπῆς παλιὰ καὶ μεγαλιὰ ;  
μὴπως ὁ Καποδίστριας ὁ Κυβερνήτης εἶσαι,  
ὅπου παντοῦ συνέστησες ὁμητικὰ σχολεῖα,  
κι 'ἀκούσας πῶς ἐπικινεῖται σχολεῖον καταλύσεις  
ἤλας τὸν Κοροναρχα νὰ τὸν ἐπακαιοῖσες ;

Μὴν ἤλας τάχατι νὰ 'πῆς 'στὴν χώραν τῶν μακάρων  
πῶς ἐν καὶ καταγγέθησαν δαμοὶ τῶν μπακαλιάρων,  
ὅλοι θὰ καταντήσωμεν 'στὸ μέλλον μπακαλιάρου  
πρὶν τέλος ὁ συμβιβασμός ὀριστικὸν νὰ πάρῃ ;

Ὤμιλλες... γιὰτὶ βυθὸν ἐνοπίον μου μένεις ;  
μὴπως πολέμου ροβερούς κι 'ἀγρίους προσσημίνας ;  
'Ἡ σιωπὴ σου μ' ἔσκασε... μὰ 'μίλλω' ἐπὶ τίλους...  
μὴ πάλιν περονόσπορος θὰ πάρῃ 'στὰς ἀμπελούς ;  
Εἰπέ... τῆς ἔμφανιστικῆς ὁ σκοπός ;  
μὴ πρὸς λιμῖνας ἀσφαλεῖς ὁ Κόρδοнос σιμώνῃ ;  
ἢ μήπως θὰ καταστραφῇ κι 'ὁ λεμονοκαρπός  
καὶ σῆπη γὰρ τὰ μούτρα μας δὲν ὀχήμεν λεμόνι ;

Τὶ ροβερόν μυστηρίον ζητεῖς ν' ἀποκαλύψῃς ;  
μὴπως ἀγγίρου καὶ χρυσοῦ ἐλοταῖς ἐκλεῖψεις ;  
Κἂν νεῖο προμηθύνωνται περικλείεις ληστοὶ ;  
κἂν Πέρσαι πάλιν καθ' ἑμῶν θὰ βρυγηθοῦν καὶ Μῆδοι ;  
κἂν θὰ μὰς κλείσουν ἀπῆνωσ ὁ φαλοῖο δανισταὶ  
δεμένους χειροπόδαρα ἰδῶ 'στὸ Παλαμῆδι ;

Γιὰτὶ 'στὸν Χάμετ τὸν Δανόν, ὅταν ἐφάνη 'μπρός του  
τὸ φάσμα τοῦ πατρός του,  
ὠμίλλες σὰν ἄνθρωπος τί θέλει καὶ δὲν θέλει,  
κι 'ἐνοῖωσ' ἐκείνος τί ζητεῖ καὶ τί τοῦ παραγγέλλει ;

Γιὰτὶ καὶ σὺ δὲν λῆς σ' ἔμας τὰ ροβισμῖνα πλάσματα  
μὴν εἶσαι πνεῦμα τῆς 'Ἐθμῆς ἢ πνεῦμα τοῦ διαβόλου ;...  
τὸ διαβόλο θὰ γίνωμε μὲ τούτα τὰ φαντάσματα,  
πού καθὲν τόσο φαίνονται καὶ δὲν 'μυλοῖν καθέλου ;

Ὅλα πολὺ παραξένα 'στους χρόνους τοὺς παρόντας,  
ἀροῦ καὶ τὸς βρυκόλακας τοὺς βλῆμοι σιποπῶντας...  
ὄντως περίεργος αἰὼν, ὁ κόσμος παρεφρόνησε,  
μὴτε κνεῖται τὸν σήμερον ἀλέκτορα ἀνεφρόνησε,  
ὄπῃ τὸν Σιμόπουλος μὲ γλώσσαν ἀσύνθητη  
πολλάκις τὸν διαδάσκων εἰς τὴν Βουλὴν ἠρνήθη.

(Τὸ φάντασμα 'στὸν Φασουλῆν ὑπερφάνως νεύει.)

Φ.—Χριστὶ καὶ Πανχίτα μου, ὁ νοῦς μου κινδυνεύει.

(Ἐρχεται πρὸς τὸ φάντασμα, μὰ μόλις πλησιάζει  
'μπροστά καὶ 'πίσω ματσοκίαις αὐτὸ πού καταβάζει,  
κι 'ὁ Φασουλῆς, πού τὸν πούλων γὰρ πρῶτον χαβίρει  
κι 'ὄλα τάντλιζμάνεται μετὰ μεγαλοῦ κόπου,  
κατάλαβε μετὰ πολλὰ πῶς τούτο τὸ στηλιερὸ  
δὲν ἔρχετ' ἐκ φαντάσματος, ἀλλ' ἐκ χείρως ἀνθρώπου.  
Καὶ 'στὴν ἀντίληψιν αὐτὴν ποσὸς δὲν ἠπατήθη  
τὸ καυκάλο του τὸ ἐξερὸ τὸ νεροκολοκίθι,  
γιὰτ' ἦτανε τὸ ξύλινο τοῦ Περικλέτου χέρι,  
πού τὸν φρενιέρη φίλον τὸ 'στὰς φράσεις του τὸν φέρει.)

### 'Στου κράτους τὴν Βουλὴν μ' εὐλόβειαν πολλήν.

Κι' ἐγὼ θερμῆν παράκλησιν ἐνόμω μὲ τοὺς ἄλλους  
καὶ Βουλοτάς παρακάλο, μικρούς τε καὶ μεγάλους,  
γιὰ τὸν Παράργο μὰ στιγμῆς καθε δουλιὰ ν' ἀφῆσουν  
καὶ σὴνταξιν 'στὸ σπῆτι του γενναῖον νὰ φηρίσουν.  
'Ἐμπρός, ἐπιπολιτεύσαι, ἔμπρός, Κορδονοκοί,  
φηρίσατε κι' ὡς ἄνθρωποι καὶ κράτιστοι πολῖται,  
κι' ἂν εἶσι δικαίως λίγισθι πατέρες ἔθνοκοι,  
κι' ἐκείνος ἔθνοκος πατὴρ πρὸ 'ἄλων μας καλεῖται.  
Εἶναι τιμὴ νὰ τιμῆθῃ τοιοῦτος ποιητής,  
κι' ἂν δύσκολα δὲν γίνετα καθέννας Βουλοτάς,  
πλὴν μάθετε πῶς εὐκόλα δὲν γίνονται Παράργοι,  
καὶ δὲνα κρίμα κι' ἐντροπὴ τὸ σπῆτι του νὰ πῶσῃ.

Ἀπὸ τῆς Σαρόγλου μαγαζῆς ἐντροπῆς σπινάξ,  
κίτῳθεν τῆς οἰκίας τῆς Πλατῆς Οὐνοῖας,  
ἢπ' ἄρθρον ἐξήμονα κι' ἐπὶ σσημιωμένα,  
νοικιάζονται τὰ δὲ μὰζι καὶ γῶρια τὸ καθένα.  
Μὰ κι' ἄλλα δύο τῆς αὐτῆς 'στου Πιραταῖς τὸν ὄρμον,  
τριανταῖνα νοῦμαρ, νοικιάζονται κι' αὐτὰ.  
Κι' ὅπως τὰ κίση καθ' ἑμῶν δὲν θὰ φελήθη μῶμον  
καὶ θὰ φωνάζῃ διαρκῶς ἐγγαλιὸ τὰ λεπτά.»

Θεωμάτων Ζυθοπαλεῖον ἐν τῇ Κωνσταντινουπόλει:  
τοῦ Κλεάνθου Δημοπούλου, πού τὸ ξέρουν ὅλοι κι' ὄλοι.  
'Ἀρθῶνα προϊόντων ἐκλεκτῶν Ἀνατολῆς,  
καὶ μὰξέως ἔκκομιωμένα, πού ντουμῆς τὸν νοῦ του χάνει,  
καὶ μὰ μύτρα πούται τρέλλα καὶ καθέννας ντεριτῆς  
μ' ἕνα βῆσ ποτήρια μόνο τοῦ διαβόλου κέρει κάνει.  
Κι' ἢ δευθῶνος; ὅς 'πῆτε... νὰ λυποῦν μὲ μὴ πεινὰ...  
ἴεραν, ὄρμος τοῦ Θεάτρου, ἀμῖθως ὀκαενεγιά.